

Johan Nielsen (S):

Ja, der var altså en lille rest tilbage af Nordatlanten. Når jeg tager ordet, er det hovedsagelig af to grunde. For det første vil jeg meget gerne takke statsministeren for hans positive indstilling til Færøerne i talen forleden dag. Jeg havde ventet det, for jeg kender statsministeren, og jeg ved, hvilket positivt syn han har på det dansk-færøske forhold.

Så kunne jeg fortsætte med at takke det høje ting, fordi jeg næsten altid har fundet forståelse i alle partier for mine synspunkter her. Det ville gøre mit hjerte ondt, hvis der skulle komme nogen herop og kalde danskerne for imperialister, hvad enten det var storimperialister eller småimperialister. Hvad de har været i gamle dage, ja, det kunne jeg også holde en tale om. Jeg har for mange år siden fra denne talerstol sagt, at de danske synder mod Færøerne var legio, men jeg ville skrive dem i sand, fordi man nu havde fået en anden indstilling.

Så vil jeg for det andet komme en lille smule ind på det, som min kollega, hr. Patursson, sagde i sin tale. I det store og hele er jeg enig med hr. Patursson. Det er rigtigt, når hr. Patursson siger, at et flertal af lagtinget har bedt om at få NATO ud, det er rigtigt, når hr. Patursson siger, at hele det færøske folk ønsker så stort fiskeriterritorium som muligt, og det er rigtigt, når hr. Patursson siger, at spørgsmålet om fællesmarkedet beskæftiger Færøerne meget i disse dage. Jeg vil formode, at hvis der skulle komme en afstemning, ville der være et flertal imod at gå ind i fællesmarkedet.

Men når hr. Patursson appellerer til folkettingen om at hjælpe Færøerne til frihed, vil jeg forstå det sådan, at hr. Patursson hermed vil demonstrere, at han er løsrivelsesmand. Jeg vil meget nødig forstå hr. Patursson sådan, at han som en anden Harald Klak kommer til den tyske kejser og beder om hjælp for at frigøre sit folk, det vil sige gøre ham til konge. Hvis hr. Patursson skulle mene det, så er han Færøernes største sambandsmand, men det ved jeg han ikke er, så De må endelig ikke misforstå ham, når han siger sådan.

Det er det færøske folk og det færøske lagting og det færøske landsstyre, som skal afgøre Færøernes skæbne. Og det kan de gøre, for de har den hjemmestyreløvs, som

giver dem udmærkede muligheder for at gøre det. Også jeg drømmer om en dag, da Færøerne kunne være frit, et selvstændigt Færøerne, men jeg finder bare ikke, at tiden er inde. Jeg synes, at hvis man gør Færøerne frit i dag, så vil man lægge en skattebyrde på den færøske fisker og den færøske arbejder, som jeg som socialdemokrat aldrig kan være med til.

Nu er der måske nogle, som siger, at det er uværdigt af Færøerne at tage imod de 100 mill. kr. om året, som vi får til administrationen ifølge hjemmestyreordningen. Det synes jeg ikke. Jeg synes, at vi yder noget til gengæld. Victor Hugo fortæller i sin bog „De elendige“ om to mænd, som mødes i forkontoret til et gemak. Det er en lille munk og en general, og de kigger på hinanden, og så siger generalen til munken: „Hvad glør du på?“, og så siger munken: „En lille mand ser på en stor mand, og det kan de begge to undertiden have godt af“.

Vi yder til samhørigheden det, at vi sender ekspertise til Danmark. Vi er i stand til at bemane imellem $\frac{1}{4}$ og måske $\frac{1}{3}$ af den danske handelsmarine med skibsofficerer. De kan tage en malaj eller en kineser og sætte ham på dørken — det gør man på nogle af skibene — og han er en udmærket smører. De kan tage en græker eller en spaniol og sætte ham på dækket, og han er en udmærket svaber, en glimrende matros, men en skibsofficer kan man ikke købe for penge. Jeg mener: hvis De regner ud — og det kan De gøre i Deres stille sind — hvor meget den danske handelsmarine sejler ind, så vil De være enig med mig i, at De har i hvert fald ikke nogen udgift af Færøerne. Derfor føler vi os som frie folk deroppe. Det at være autonom og det at være fryt, personligt fri, det er ikke altid synonymt; jeg kunne nævne Dem, og det ved De med mig, mange lande her i verden, hvor man er autonome, men hvor det er så som så med den personlige frihed. Til gengæld kan jeg forsikre Dem for, at vi er nogle stykker på Færøerne, som føler os som det frieste folk i verden.

Jeg talte engang med en gammel sambandsmand, som jeg boede hos, da jeg var præst deroppe, om det politiske forhold mellem Danmark og Færøerne. Vi var ikke enige politisk, for jeg drømte om den dag, da friheden kom, den autonome frihed, og